

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 130.

Elleve Session.

40de Møde.

Mandagen den 6te Februar, Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

L. C. Larsen (forts.): Naar man imidlertid har meent, at det vilde være rigtigt at have 2 juridiske Medlemmer, da troer jeg ikke, at dette vilde vise sig aldeles hensigtsmæssigt. Nyttens deraf skulde da, efter min Mening, nærmest søges deri, at de kunde vejlede og oplyse hinanden i de enkelte Tilfælde; thi tænke vi os dem af modstridende Mening, var det til ingen Nytte, saa maatte jo enten Formanden komme til at gjøre Udslaget, eller det maatte komme dertil, at de ujuridiske Medlemmer ved at slutte sig til det ene juridiske Medlem, skulde afgjøre Striden imellem Juristerne, hvilket dog ikke vilde være heldigt. Dertil kommer at naar Formanden er en saadan Mand, som vi ønske, han maa blive, vil han ved sin stavelige Virksomhed i disse Sager faae en saadan Indsigt i dem, at det ikke let er at antage, at det saadant Medlem af Hof- og Stadsretten, der skulde gaae paa Dngang, skulde være saa uaghyndig, at han ved Siden af Formanden vilde kunne virke noget Heldigt til den juridiske Afgjørelse af Sagen. Derimod vil det ganske vist være saa, at en Mand, efterat have deeltaget i Paakjendelsen af saadanne Sager, vilde være stiftet til at constitueres i Formandens Forsald, eller, naar Vacance var indtraadt, at blive bestiftet til Formand; men det er jo Noget, man ved saa mange Leiligheder maa vænne sig til, at den Mand, der

bestiftes til et Embede, ikke øieblikkelig er saa fyldestgjørende deri, som man maatte ønske det. Ved en saadan Ret antager jeg ogsaa, at der efterhaanden vil danne sig saa bestemte Sætninger og affiges saadanne Domme, at de ville indeholde en stor Veiledning for dem, der komme efter, til at begrunde saadan Praxis. Med Hensyn til § 2 har jeg selv næret nogen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt, at Waterkonten og Skipperlaugets Aldermænd skulde indtræde som faste Medlemmer af denne Ret, men jeg erkjender, at det overhovedet er forbundet med Vanffeligheder at staffe søyndige Medlemmer; dog skal jeg ikke under denne almindelige Forhandling forfølge dette Spørgsmaal videre.

Med Hensyn til Rettens Competence vil jeg maafsee i det Enkelte have nogle Bemærkninger at gjøre, men jeg skal her kun omtale een Klasse af Sager, som ere henlagte til Sø- og Handelsretten, og med Hensyn til hvilke jeg har nogen Tvivl; det er dem, som findes under § 13 Nr. 6, nemlig alle Vexelsager. Jeg maa nemlig bemærke, at hvad Vexelsager angaaer, antager jeg ikke, at de høre til de Sager, hvor egentlig Handelsindsigten vil kunne faae nogen synderlig Indslydelse. De blive at bedømme efter Vexelloven, som er meget streng og detailleret i sine Bestemmelser, og som efter sin Natur navnlig bør følges efter sine Ord, uden Hensyn til, hvilke Conturer der kunne danne sig ved Siden deraf; det er et af de strengeste og reneste Gjældsforhold, naar Vexlen er accepteret eller udstedt som indenbyses Vexel. Det ene Hen-